

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 110.660 van 25 september 2002
in de zaak A.110.612/XIV-6666**

In zake :

XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147
tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Russische nationaliteit, op 21 september 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 1 juni 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 29 juli 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LANDUYT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 23 mei 2001 en zich dezelfde dag vluchteling verklaart; dat op 1 juni 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 22 augustus 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

1.1. Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd wordt:

"U, een Russisch staatsburger van Russische origine, verliet op 22 april 2001 uw land richting Litouwen. Op 23 mei 2001 kwam u samen met uw vrouw M. V.(o.v. 5.089.165) en uw dochter M. O. (o.v. 5.089.166) in België aan. Op 23 mei 2001 vroeg u het statuut van vluchteling aan bij de Belgische autoriteiten. U was niet in het bezit van een geldig intern of internationaal Russisch paspoort.

U hebt uw land moeten verlaten omwille van de problemen van uw zoon, M. A.(o.v. 5.046.196) die reeds op 7 december 2000 het statuut van vluchteling heeft aangevraagd bij de Belgische autoriteiten. Op 25 april 2000 heeft uw zoon een convocatie ontvangen van het Militair Commissariaat om zich twee dagen later aan te melden. Uw zoon heeft toen vernomen dat hij naar Tsjetsjenië zou worden gestuurd en dat hij diende te wachten op een tweede convocatie waarna hij meteen diende te vertrekken. Zowel in mei als juni 2000 werd uw zoon opnieuw opgeroepen maar hij heeft, uit angst om naar Tsjetsjenië te worden gestuurd en omdat zijn vrouw zwanger was, geen gevolg gegeven aan de convocaties. Twee dagen nadat de derde convocatie was aangekomen heeft de politie uw huis doorzocht op zoek naar uw zoon. Drie dagen later hebt u vernomen dat uw zoon reeds gedurende drie dagen werd vastgehouden door de politie op grond van dronkenschap. Na zijn vrijlating, diezelfde dag, hebt u klacht ingediend bij de volksrechtbank wegens zijn aanhouding en slagen en verwondingen die hij tijdens zijn aanhouding had opgelopen. Eén week later hebt u opnieuw vernomen dat uw zoon zonder reden gedurende drie dagen werd vastgehouden en geslagen. Deze keer hebt u geen klacht meer ingediend op het niveau van de stad maar hebt u zich gewend tot de regionale autoriteiten. Daar hebt u het antwoord gekregen dat u zich tot de stedelijke rechtbank moest wenden. Eind juli 2000 werd uw zoon voor een derde keer opgepakt en vastgehouden gedurende twee maanden. Officieel zou men hem hebben beschuldigd op basis van, artikel 317, met name het bedreigen van een agent. U zou op 25 september 2000, de dag van zijn vrijlating, 4000\$ hebben betaald aan de onderzoeksrechter die u er zou van verzekerd hebben dat er geen proces zou volgen maar dat uw zoon de volgende keer diende in te gaan op de convocaties. Op 29 september 2000 heeft uw zoon opnieuw een convocatie ontvangen waarin stond dat hij zich op 4 oktober 2000 diende aan te melden. Op 3 oktober 2000 hebt u uw zoon naar vrienden gebracht vanwaar hij in december 2000 is doorgereisd naar België.

Op 5 januari 2001 werd u rond tien uur's ochtends door twee agenten geboeid uit uw huis meegenomen en naar een plek buiten de stad gebracht. De agenten hebben u geslagen en vragen gesteld omtrent uw zoon die een document had ondertekend waarin hij had verklaard dat hij de stad niet zou verlaten. Toen u opnieuw bij bewustzijn kwam, bent u op eigen krachten naar het ziekenhuis gegaan voor verzorging en bent u daar één maand moeten blijven. Van uw vrouw hebt u later vernomen dat de onderzoeksrechter was langsgeweest en dat hij had geprobeerd om het ademhalingsapparaat uit te schakelen. Op 7 januari 2001 werd uw vrouw in het ziekenhuis door twee agenten, die de onderzoeksrechter vergezelden, geslagen. Op 9 januari 2001 werd uw dochter in een politiewagen geduwd in de buurt van het ziekenhuis en werd ze door de agenten geslagen en verkracht. Na uw ontslag uit het ziekenhuis hebt u pogingen ondernomen om een artikel over de incidenten in verschillende kranten te laten verschijnen maar niemand was bereid om de artikels te publiceren. Op 7 maart 2001 hebt u een aangetekende brief verstuurd naar de procureur in Moskou maar u hebt geen antwoord ontvangen. Op 21 maart 2001 bent u thuis opnieuw gearresteerd door de onderzoeksrechter en twee agenten. Uw vrouw werd geslagen en u werd geboeid en moest uw paspoort afgeven. Vervolgens werd u opgesloten gedurende een maand en geregeld geslagen. Men beschuldigde u eveneens op grond van artikel 317. Op 22 april 2001 werd u bij de onderzoeksrechter geroepen en werden er documenten (verklaringen, proces-verbaal) aan u voorgelegd die u zou ondertekend hebben en waarin u een bekentenis zou hebben afgelegd in deze (opgezette) zaak. Nadien werd u naar een plaats in een bos gebracht waar u de misdaad zagezegd zou hebben gepleegd. Tijdens de reconstructie bent u kunnen ontsnappen en bent u naar Litouwen gevlucht waar uw vrouw en dochter verbleven sinds uw laatste arrestatie. Tijdens uw verblijf in Litouwen hebben jullie problemen ervaren, omwille van jullie Russische afkomst, met de burens die van plan waren om de politie te bellen indien jullie daar lang zouden blijven. Op 22 mei 2001 zijn jullie naar België vertrokken.

Uit uw relaas blijkt dat u zich in hoofddorde baseert op de problemen die werden aangehaald door uw zoon, M. A. (o.v. 5.046.196), in diens asielaanvraag. Uw persoonlijke problemen, namelijk het feit dat u tot twee maal toe (op 05/01/2001 en op 21/03/2001) werd opgepakt en geslagen door de politie en bij de laatste arrestatie gedurende één maand werd vastgehouden op basis van een valse beschuldiging, zijn het gevolg van de problemen van uw zoon en zijn vertrek uit Rusland. Vermits ten aanzien van de asielaanvraag van uw zoon M. A. (o.v. 5.046.196) een negatieve beslissing werd genomen deels op grond van bedrieglijke verklaringen, deels op grond van ongegrondheid van zijn asielmotieven, dient in hoofde van u eveneens een negatieve beslissing te worden genomen.

Bovendien dient er te worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden/lacunes tussen uw opeenvolgende verklaringen (verhoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken, verzoekschrift tot dringend beroep, verhoorverslag Commissariaat-generaal) en die van uw overige familieleden uw zoon, uw vrouw en uw dochter). Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang. Zo verklaart u voor het Commissariaat -generaal dat (uw zoon, een week nadat u klacht had ingediend bij de volksrechtbank omtrent zijn eerste aanhouding, opnieuw werd opgepakt en gedurende drie dagen werd vastgehouden en zwaar werd geslagen (CGVS, verhoorverslag, p.3). Uw zoon beweert daarentegen voor het Commissariaat-generaal dat hij één week nadat jullie klacht hadden ingediend het bezoek had gekregen van agenten die hem enkel hadden bedreigd. Hij zou niet zijn geslagen en hij vermeldt niet dat hij opnieuw zou zijn vastgehouden gedurende drie dagen (CGVS, verhoorverslag, pp. 16-17). Gezien de ernst van de feiten lijkt het onwaarschijnlijk dat uw zoon zou vergeten te vermelden zijn dat hij voor de tweede maal gedurende drie dagen zou zijn opgepakt. Zo verklaart u op het Commissariaat-generaal dat uw vrouw op 7 januari 2001 door agenten werd geslagen in het ziekenhuis en dat uw dochter op 9 januari, in de buurt van het ziekenhuis, door twee agenten werd verkracht (CGVS, verhoorverslag p. 7). Noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch in uw verzoekschrift tot dringend beroep maakte u melding van deze feiten. Op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde u enkel dat de onderzoeksrechter nog verschillende keren was langsgeweest en dat hij ermee gedreigd had uw vrouw en dochter te verkrachten en u te arresteren (DVZ vraag 42). In het verhoorverslag van Dienst Vreemdelingenzaken van uw dochter M. O. (o.v. 5.089.166) en uw vrouw M. V. (o.v. 5.089.165) en in het verzoekschrift tot dringend

beroep van uw vrouw wordt evenmin melding gemaakt van deze feiten. Voor het Commissariaat-generaal vermeldde zij (vrouw en dochter) wel dat ze werden geslagen (de vrouw) en verkracht (de dochter). Gezien de ernst van de feiten is het vrij ongeloofwaardig dat zowel u als uw vrouw en dochter deze ernstige feiten zouden zijn vergeten te melden voor Dienst Vreemdelingenzaken of in het verzoekschrift gericht aan het Commissariaat-generaal.

Gezien het bovenstaande kan in hoofde van u geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 worden vastgesteld. De door u neergelegde documenten (militair boekje man - rijbewijs van man en vrouw - huwelijksakte - diploma's van man en vrouw - attest school zoon - medisch attest van hospitalisatie man - bewijs ingediende klacht) ter ondersteuning van uw asielrelaas kunnen deze conclusie niet wijzigen."

2. Overwegende dat de verzoekende partij het hierna aangehaalde middel aanvoert om de vernietiging te vorderen van de bestreden beslissing;

"Eerste middel

III.1. Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991) en schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij Wet van 26 juni 1953 en schending van de artikelen 48, 49 en 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

III.2. Verzoeker wordt geconfronteerd met een beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen dd. 22.08.2001 waarbij werd geoordeeld tot bevestiging van de verblijfsweigering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 01.06.2001.

In de motivering stelt de Heer Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de feiten onvoldoende getuigen van een vrees voor vervolging en dat er tegenstrijdigheden

III.3. Vooreerst moet opgemerkt dat er het Commissariaat-Generaal enkel twee beweerde tegenstrijdigheden kan weerhouden uit een totaal van 8 interviews : 2 van mijn verzoeker, 2 van zijn echtgenot, 2 van zijn zoon en 2 van zijn dochter. Daarnaast zijn er nog de bijlage bij het dringend beroep, zodat men tot 12 verklaringen komt, die allen samen ca. 12 uur duurden en waarin het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen amper twee beweerde tegenstrijdigheden terugvond, terwijl dus 99 % van het verhaal naar inhoud, chronologie, omstandigheden PERFECT door allen op onaantastbare wijze wordt verteld. Dit bewijst enkel dat hetgeen verklaard wordt correct en doorleefd is.

Het is een duidelijk dat een beslissing motiveren op de beslissing of verklaringen in een ander dossier, vreemd aan het zijne en waarbij hij zich geenszins kan verdedigen op de punten aldaar besproken en/of geschetst, maken een schending van zijn rechten verdediging uit. Immers, mijn verzoeker werd nooit geconfronteerd met hetgeen zijn zoon verklaarde.

Mijn verzoeker weet enkel, en zijn echtgenote en dochter bevestigen dat, dat één week na de klacht bij de volksrechtbank, zijn zoon een tweede maal werd gearresteerd en drie dagen werd vastgehouden. Waarom zijn zoon dat niet verklaard heeft, weet mijn verzoeker niet. Het kan aan diverse externe oorzaken gelegen hebben. In ieder geval bevestigen drie personen hetzelfde, gezien de geloofwaardigheid toch versterkt.

Mijn verzoeker heeft de slagen en verkrachting van respectievelijk zijn echtgenote en dochter niet willen vermelden. Vooreerst voor de schande die hij niet aankon en vervolgens omdat zowel zijn echtgenote als vooral zijn dochter dit gegeven moeilijk konden verwerken. Daaromtrent praten in het interview bleek voor hen onmogelijk. Pas naar aanleiding van het dringend beroep deed mijn verzoeker dit verhaal en werd hem uitgelegd dat het in zijn belang was dat hij daaromtrent de ganse waarheid vertelde hoe pijnlijk en schrijnend het ook was. Daarom werd pas tijdens het tweede interview deze verklaring afgelegd.

III.4. In zijn beslissing dd. 22.08.2001 heeft de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in zijn motivering deze feiten niet besproken, noch eventueel weerlegd. Daardoor is in deze beslissing niet voldaan aan de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S., 12 september 1991).

Het feit dat met bepaalde elementen, aangebracht door verzoeker in de motivering, geen rekening werd gehouden en dat in de motivatie staat dat er geen nieuwe

elementen worden aangebracht, terwijl deze er duidelijk zijn, maakt een schending uit van de boven vermelde wetsartikelen.”.

2.1. Overwegende dat, ofschoon de verzoekende partij haar middel onder meer steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuursbehandelingen, uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat zij de motieven kent doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat zij met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht bedoelt; dat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht; dat voor zover de verzoekende partij naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden acht, zij dit niet op ontvankelijke wijze kan doen; dat zij immers de motieven van de beslissing kent en er, zoals hierna blijkt, kritiek op uit;

2.2. Overwegende dat het niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de bevoegde administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de bovenvermelde door de verzoekende partij in het middel aangebrachte algemeenheden of argumenten, die alle enkel steunen op een feitelijke beoordeling van de zaak en die alle neerkomen op een andere beoordeling van de vaststelling door de commissaris-generaal dat er verscheidene “tegenstrijdigheden en lacunes” waren tussen de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij en dat zij het niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat, de Raad van State er niet kunnen toe brengen aan te nemen dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van het dringend beroep, de grenzen van de hem wettelijk toegekende discretionaire appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden door op grond van dit motief te oordelen dat de asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is;

2.3. Overwegende dat, wat de aangevoerde schending van de Conventie van Genève betreft en daargelaten de vraag of de bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partij niet aanduidt welk artikel van dit verdrag zou zijn geschonden; dat het niet aan de Raad toekomt na te gaan welke bepaling van genoemd verdrag de verzoekende partij geschonden acht; dat het middel, wat de aangevoerde schending van het Verdrag van Genève betreft, onontvankelijk is;

2.4. Overwegende dat in zoverre de overige door de verzoekende partij in het middel aangebrachte bepalingen en beginselen niet begrepen zouden zijn in het

voorgaande, de verzoekende partij niet uiteenzet op welke wijze ze zijn miskend door de bestreden beslissing;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegronnd middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig september tweeduizend en twee, door :

de HH. C. ADAMS,

M. MILOJKOWIC,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. MILOJKOWIC.

C. ADAMS.